

**POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI**

**z dnia 27 kwietnia 2005 r.**

**w sprawie T-34/05 Makhteshim-Agan Holding BV i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Postępowanie incydentalne — Środki tymczasowe — Skarga na bezczynność — Dopuszczalność — Dyrektywa 91/414/EWG)**

(2005/C 171/37)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-34/05 R, Makhteshim-Agan Holding BV z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy) i inni, reprezentowani przez C. Mereu i K. van Maldegena, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: B. Doherty, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wnioszek o zastosowanie środków tymczasowych dotyczących oceny endosulfanu z uwagi na jego ewentualne włączenie do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, str. 1), Prezes Sądu wydał w dniu 27 kwietnia 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1 Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2 Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Roberta Benkö i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-122/05)**

(2005/C 171/38)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Roberta Benkö

zamieszkałego w Kohfidisch (Austria), Nikolausa Draskovicha zamieszkałego w Güssing (Austria), Alexandra Freiherr von Kottwitzta Erdödy zamieszkałego w Kohfidisch (Austria), Petera Massera zamieszkałego w Schwanberg (Austria), Alfreda Prinz von und zu Liechtenstein zamieszkałego w Deutschlandsberg (Austria), Marenzi Privatstiftung z siedzibą w Ebergassing (Austria), Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha (Austria), Gemeinde Ebergassing (Austria), Ernsta Harracha zamieszkałego w Bruck an der Leitha (Austria), Schlossgut Schönbühel Aggstein AG z siedzibą w Vaduz, Heinrich Rüdiger Fürst Starhemberg'sche Familienstiftung z siedzibą w Vaduz, reprezentowanych przez adwokata M. Schaffgotscha, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji w całości,  
  
ewentualnie, jeżeli wniosek ten nie zostanie uwzględniony,
2. stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do wszystkich terenów austriackich mających znaczenie dla Wspólnoty (Code AT załącznika I do zaskarżonej decyzji),  
  
ewentualnie, jeżeli wniosek ten nie zostanie uwzględniony,
3. stwierdzenie nieważności objęcia zaskarżoną decyzją terenów AT 1114813, AT 2242000, AT 1220000, AT 1205A00, AT 3122000 i AT 3120000,  
  
ewentualnie, jeżeli wniosek ten nie zostanie uwzględniony,
4. stwierdzenie nieważności objęcia załącznikiem I do zaskarżonej decyzji określonych terenów jako terenów mających znaczenie dla Wspólnoty dla siedlisk i gatunków o stopniu reprezentatywności i ocenie globalnej B, C i D (pomocniczo C i D, ponownie ewentualnie jedynie D) standardowych arkuszy danych Państw Członkowskich dla
  - a) wszystkich terenów objętych zaskarżoną decyzją (według załącznika I), ewentualnie
  - b) wszystkich terenów austriackich (Code AT do załącznika I), ewentualnie
  - c) tylko terenów AT 1114813, AT 2242000, AT 1220000, AT 1205A00, AT 3122000 i AT 3120000,

5. w każdym przypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2005 r. przez Société des Plantations de Mbanga „SPM” przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich**

Zarzuty i główne argumenty:

(Sprawa T-128/05)

Na mocy decyzji Komisji C(2004) 4031 z dnia 7 grudnia 2004 r. wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG<sup>(1)</sup> w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w kontynentalnym regionie biogeograficznym<sup>(2)</sup>, nieruchomości skarżących podlegają systemowi ochrony tej dyrektywy.

(2005/C 171/39)

(Język postępowania: francuski)

Skarżący podnoszą m.in., że podstawy zaskarżonej decyzji nie stanowi wymagane wyważenie interesów pomiędzy nadrzędnym interesem publicznym a prawami obciążonego obywatela i obciążonej organizacji.

W dniu 18 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Société des Plantations de Mbanga „SPM” z siedzibą w Douala (Kamerun), reprezentowanej przez adwokata Pierre'a Solera-Couteaux, przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący twierdzą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z dyrektywą 92/43/EWG, ponieważ nie ustanowiono właściwych podstaw koniecznych dla oceny niezbędnych nakładów finansowych i ponieważ program ramowy przyjmowany na podstawie art. 8 dyrektywy ani nie został opracowany, ani nie byłoby to wystarczające.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

1. zobowiązanie Komisji i Rady solidarnie do naprawienia szkody poniesionej przez stronę skarżącą w wysokości 15 163 825 euro wraz z odsetkami i kosztami zastępstwa procesowego

2. obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania w całości

Ponadto skarżący zarzucają, że z powodu podziału kompetencji w Austrii nie jest zagwarantowana wymagana przez dyrektywę 92/43/EWG spójność sieci terenów ochrony, przy czym tereny ochrony praktycznie we wszystkich przypadkach faktycznie kończą się na granicach landów, co zdaniem skarżących jest niewłaściwe zarówno pod względem prawnospółnotowym, jak i ochrony przyrody.

Zarzuty i główne argumenty:

Poza tym skarżący są zdania, że Komisja zaniechała jasnego i wyraźnego ustalenia w zaskarżonej decyzji, dla jakich gatunków i siedlisk tereny wykazane jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty faktycznie takie znaczenie posiadają.

Strona skarżąca prowadzi na terenie Republiki Kamerunu oraz w innych krajach działalność polegającą na uprawie, przetwórstwie i wprowadzaniu do obrotu bananów przeznaczonych na eksport. Aby móc wprowadzić te banany do obrotu na terenie Wspólnoty skarżąca obowiązana jest uzyskać od importerów pozwolenie na przywóz z uwagi na to, że sama nie posiada statusu importera w rozumieniu uregulowań wspólnotowych, ani też nie jest członkiem europejskiej lub wielonarodowej grupy.

Wreszcie skarżący podnoszą, że w odniesieniu do terenów ich dotyczących dla treści decyzji zostały przyjęte niewłaściwe podstawy merytoryczne i dlatego tereny te zostały niesłusznie uznane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty dla niektórych gatunków i siedlisk.

Strona skarżąca twierdzi, że poprzez zawyżone i nieproporcjonalne fakturowanie pozwoleń na przywóz importerzy dopuszczają się przynoszących im korzyść nadużyć przepisów wspólnotowych dotyczących wspólnotowego systemu importu bananów, doprowadzając do objęcia obowiązkiem zapłaty cła przywozowego bananów pochodzących z Państw AKP, do których w normalnych warunkach stosowana jest zerowa stawka celna.

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 382, str. 1.